

Reviews van luisteraars en lezers

Toine Wuts

Hoi Johnny,

Bedankt voor het geweldige boek. Ik heb het in twee fases gelezen. Donderdag episode 1 en vandaag episode 2 en 3.

Het houdt je vast, je kunt niet stoppen om te lezen. Episode 1 vond ik geschiedkundig heel mooi om te lezen hoe de eerste jaren in Nederland gingen, maar ook de belevingen daarin en de teruggedachte.

De gastvrijheid van jullie kant of van de indonesische gemeenschap. Daar kunnen de Nederlanders vandaag nog wat van leren in het omgaan met 1, 2, 3e generatie Nederlandse mensen vanuit andere landen.

Episode 2 en 3 was echt een mooie roman. Waarin je kriskras door de tijd van het ene verhaal in het andere gaat, met inderdaad ingeweven gebeurtenissen en verhalen vanuit de overlevering.

Spelend in een tijdperk die ik zelf ook beleefd en meegemaakt heb, dus goed in te leven. Het verhaal over de mafia en de katholieke kerk, respectievelijk priester, verlevendigde en hield je ook gebonden uit nieuwsgierigheid. Waardoor ik het ook in keer gelezen heb. Maar de relatie met jullie, jou of jouw familie en jullie herkomst ontging me een beetje. Maar is door jou op een fantastische manier verweven in het geheel.

Een mooi boek met veel plezier gelezen. Een stevige wandeling door mijn gedachte en deze flink laten dwalen en reizen door de verschillende culturen. Maar ook de afwisselingen van

Vervolg reviews zie volgende pagina

leven en dood op een acceptabele manier zonder dramatiek, bijzonder hoe je het neerzet. De mystiek en zoals jij de goena goena verhalen omschrijft of zoals ze worden ervaren. Ze zijn er en het is aan de lezer hoe te interpreteren. Doet mij denken aan de vele verhalen die ik van mensen in India hebt gehoord. Geen verklaringen zoeken zoals wij Nederlanders gewend zijn, maar gewoon benoemen.

Muziek en vriendschap een basisbehoefte. Jalouzie en vreemdgaan, sommigen hebben het, anderen hebben er moeite mee. Maar als je iedereen kent, kun je nooit vreemdgaan. En als je kunt delen is jalouzie niet aanwezig. Dan overwint de vreugde die je ziet bij de ander.

Weten dat je het van elkaar weet, maar je hoeft niet alles te vertellen. Uit respect of om geen pijn te doen. Maar als het gevraagd wordt ben open.

Zoals Gandhi zei tell always the truth, but it is not necessary to tel all the truth.

Bedankt.

Verder ook bedankt voor de mooie cd. Is even wennen. Die moet ik nog een paar keer luisteren. Ik herkende niet direct jou stem, maar vond het prachtig dat je overkomt als een complete band, terwijl je alle instrumenten zelf bespeeld.

Heel bijzonder en mooi experiment.

A. Schoemaker

Hoi John,

Door mijn muziekreizen met musictrails met Marc Stakenburg, naar oa. New York, Chicago en New Orleans snap ik jouw liefde voor de Amerikaanse muziek en hoorde ik die invloeden, vooral de zuidelijke blues (Tony Joe White) en natuurlijk de delta blues (RL Burnside, Robert Johnson, BB King, Son House en Charly Patton), die werd meegenomen naar Chicago door oa Muddy Waters en Howling Wolf. Ook Otis Rush is mooi om te horen in jouw spel, je hebt al die invloeden vlogs mij in dit album proberen te verwerken en dat is goed gelukt (voor mij in ieder geval wel) want ook de jazz muziek ben je niet vergeten die belangrijk was voor de ontwikkeling van de rhythm and blues en uiteindelijk de R&B "Ike Turner met Rocket 88" (de rest is geschiedenis). Ik wens iedereen veel luisterplezier na het lezen van deze recensie.

Dick Hooijerink

Hallo Johnny,

Ik was het niet vergeten, maar hier mijn bevindingen: Het boek Zwijgen, Zweeg, Gezwegen is

Vervolg reviews zie volgende pagina

als een toverbal. Iedere kleur is een prachtig verhaal en naarmate de toverbal kleiner wordt, worden de verhalen mysterieuzer. De kleuren of verhalen gaan in elkaar over. Al met al een spannend boek en prettig om te lezen. THAT'S ME laat zien hoe veelzijdig Johnny Laporte is. De muziek is gedrenkt met veel blues en voorzien van een sausje Tom Waits. Alle nummers klinken lekker en het is net als met het rijpen van Whiskey, naarmate je vaker naar de muziek luistert, wordt ernaar luisteren steeds leuker.

Jack Redeker

Dag Johnny,

Hierbij een uitgebreide recensie waarbij ik er niet onderuit kon om boek en album soms in samenhang met elkaar te beschrijven. Ik hoop dat je daar iets mee kan en hoop dat je mijn recensie okay vindt. Als je het te lang en uitgebreid vindt mag je ook aspecten uit mijn recensie gebruiken. Ik heb je naam meestal afgekort als JLP.

Johnny Laporte verrast met een aangename verrassing : een debuutroman (Zwijgen Zweeg Gezwegen) en debuutalbum (That's Me):

Eduard Douwes Dekker/Multatuli (Max Havelaar), Louis Couperus (De Stille Kracht), Hella Haasse (Oeroeg), Adriaan van Dis (Indische Duinen). Zij allen schreven over Nederlands Indië, het leven daar en/of de repatriëring naar en in Nederland. Zo ook Johnny Laporte (JLP) in zijn debuutroman "Zwijgen Zweeg Gezwegen". Het unieke bij JLP is dat hij het boek schreef en uitbrengt tesamen met zijn eerste echte solo album als zanger/gitarist/pianist/producer. In de teksten/lyrics van songs op het album "That's Me" verwijst JLP vele malen naar passages in het boek, zoals in "Forbidden Fruit", "Run through the Fire" en "At the End of the Book". Ook het boek levert referenties richting het album "That's Me" waar een van de personages tijdens pianoles ook zonder bladmuziek uit het hoofd doorspeelt en ook geweldig gitaar leert spelen, zoals ook JLP zelf heeft ervaren en laat horen op het album en bij Oscar Benton en Barrelhouse.

In recensies worden boek en album geprezen. In de Volkskrant wordt zelfs beweerd dat het boek zeker in de top tien zou zijn gekomen als een van eerdergenoemde namen als auteur zou zijn vermeld. (You can't judge the book by looking at the cover). Zo goed vindt men de roman. Kundig, stijlvol en geloofwaardig is de opbouw van de familieroman die langzaam overgaat in een mafia-achtige thriller en eindigt met een Griekse tragedie, waarin goena-goena en stille kracht nooit ver weg zijn. JLP put uit eigen ervaringen en herinneringen maar ook die van familieleden (oudere zus). Het boek nodigt uit tot het achter elkaar (uit)lezen ervan door altijd aanwezige spanning en "cliffhangers".

Het is zeker aan te raden om het boek te herlezen om de gebeurtenissen en belevenissen van de personages (fictie en non-fictie) nog beter te kunnen doorgronden en begrijpen. Als je JLP niet kent, dan leest het boek als een fictieve roman/thriller. Als je hem wel kent dan herken je elementen die autobiografisch (kunnen) zijn.

Als gitarist bij Oscar Benton Blues Band en in Barrelhouse hoefde JLP nooit te zingen. In de laatste jaren van Oscar Benton heeft JLP twee albums uitgebracht waarin JLP de teksten en muziek schreef en de productie deed maar dan wel Oscar de lead vocals deed. Op That's Me zingt JLP voor het eerst zelf daarbij geholpen door vriend en vocal coach Dennis Kievit. Hij wilde nu perse alles zelf doen en dat is zeker gelukt. De nummers op de plaat zijn qua compositie, lyrics en zang schitterend en worden bij elke luisterbeurt interessanter en beter.

Zijn gitaarspel is buitengewoon en de composities bestrijken vele muziekstijlen zoals blues, pop, singer-songwriter en ballads.

Speciale vermelding voor Jan Blaauw voor Artwork & Design en Armando Jansen Fotografie (zowel boek als album). Armando weet Johnny Laporte uit zijn comfortzone te vangen en zelfvertrouwen uit te stralen.

Raymond Keur (via WhatsApp)

Hey Johnny,

Vandaag bij Plato je CD gekocht. Ben zojuist langzaam van de bank gegleden van algehele bewondering! Gefeliciteerd man! Prachtig resultaat. Hopelijk tot gauw ergens live.

Hartelijke groet.

Huib Leenders (via Facebook)

Vanmorgen met veel genoegen dit boek uitgelezen. Adoegh seh veel herkenbaar en op het eind spannend njah.